

Sygn. akt XV Ca 751/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Godlewski

Protokolant: prot.sąd. Justyna Małek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2014 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko S. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 20 marca 2014 r.

sygn. akt I C 73/14

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

/-/ K. Godlewski

UZASADNIENIE

Powódka K. B. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany S. K., ma zapłacić na rzecz powódki kwotę 9.680,80 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: 300,77 zł od dnia 11.12.2012 r. do dnia zapłaty, 279,48 zł od dnia 12.02.2013 r. do dnia zapłaty, 288,35 zł od dnia 16.04.2013 r. do dnia zapłaty, 276,29 zł od dnia 12.06.2013 r. do dnia zapłaty, 236,87 zł od dnia 13.08.2013 r. do dnia zapłaty, 279,10 zł od dnia 11.10.2013 r. do dnia zapłaty, 420,00 zł od dnia 16.05.2013 r. do dnia zapłaty, 1.520,00 zł od dnia 16.06.2013 r. do dnia zapłaty, 1.520,00 zł od dnia 16.07.2013 r. do dnia zapłaty, 1.520,00 zł od dnia 16.08.2013 r. do dnia zapłaty, 1.520,00 zł od dnia 16.09.2013 r. do dnia zapłaty, 1.520,00 zł od dnia 16.10.2013 r. do dnia zapłaty, ponadto powódka zażądała zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwany S. K. wraz z żoną A. K. wynajmowali od powódki lokal mieszkalny położony przy ulicy (...) w P., natomiast umowę najmu lokalu podpisano w dniu 27 sierpnia 2012 r. na czas nieokreślony począwszy od dnia 1 września 2012 r.

Pozwany zobowiązany był do uiszczania miesięcznego czynszu w wysokości 1.100 zł. z góry do 15 dnia każdego miesiąca, a także ponoszenia kosztów dotyczących świadczeń dodatkowych związanych z eksploatacją przedmiotu najmu w kwocie 420 zł miesięcznie oraz opłaty za zużycie energii elektrycznej.

Od maja 2013 r. pozwany zaprzestał uiszczania należności, w związku z czym zaległości za okres od maja 2013 r. do października 2013 r. wynoszą 8.020 zł (6 x 1.520 zł) oraz 1.100 zł tytułem kaucji zgodnie z § 3 ust. 1 umowy najmu.

Pozwany nie uiszczał opłat za zużycie energii elektrycznej od momentu podpisania umowy najmu lokalu. Powyższych opłat dokonywała powódka.

Nakazem zapłaty z dnia 27 listopada 2013 r. Referendarz Sądowy w Wydziale (...) Sądu Rejonowego (...)w (...) nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi we wskazany w pozwie sposób.

Pozwany w terminie wywiódł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniósł, iż w istocie łączyła go, a także jego była żoną - A. K. z powódką umowa najmu. Wskazał, że korzystał z przedmiotu najmu do dnia 8.10.2012 r., a w tym samym dniu poinformował powódkę telefonicznie, iż opuszcza lokal.

Dnia 12.06.2013 r. orzeczono rozwód pomiędzy nim, a A. K., która wraz z dziećmi w dalszym ciągu zamieszkiwała w lokalu powódki. Pozwany podniósł, iż nie miał wiedzy, iż powstały jakiegokolwiek zaległości w opłatach za mieszkanie.

Pismem z dnia 17 lutego 2014 r., powódka podała, iż cofa pozew w zakresie kwoty 500 zł i odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 16.06.2013 r. w pozostałym zakresie podtrzymując powództwo.

Powódka podała, iż wysokość należności głównej wynosi 9.180,80 zł, natomiast wobec braku oświadczenia dłużnika w przedmiocie zaliczenia wpłaconej kwoty na poczet konkretnego długu, powódka zalicza uiszczoną kwotę na poczet czynszu za miesiąc czerwiec.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie o sygnaturze akt IC 73/14 w punkcie:

1. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 500 zł.
2. zasądził od pozwanego S. K. na rzecz powódki K. B. kwotę 9.180,80 zł z ustawowymi odsetkami od:
 - kwoty 1.660,86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.12.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 420 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.05.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 1.020 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.06.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 1.520 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.07.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 1.520 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.08.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 1.520 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.09.2013 r. do dnia zapłaty,
 - kwoty 1.520 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.10.2013 r. do dnia zapłaty,
3. w pozostałym zakresie co do dalej idących odsetek ustawowych powództwo oddalił.
4. zasądził od pozwanego na rzecz powódki 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając niniejsze orzeczenie w całości.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Skarżący podniósł zarzut:

- a) naruszenia przepisu postępowania, poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich okoliczności zgodnie z prawdą obiektywną;
- b) wydania wyroku bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny twierdzeń przedstawianych przez powoda;
- c) braku przesłuchania wszystkich świadków w sprawie (A. K.).

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że o opuszczeniu przez niego lokalu poinformował powódkę ustnie i podczas rozmowy ustalono, że w lokalu nie będzie już mieszkał pozwany lecz jego była żona, która będzie spełniać warunki umowy. Pozwany uznał, że ta słowna umowa jest wiążąca i z tej przyczyny nie doszło do sporządzenia aneksu do umowy. Zarzucił również, że nie wezwano w charakterze świadka A. K. w celu wyjaśnienia stanu faktycznego.

W odpowiedzi na apelację, powódka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Z uwagi na to, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku ograniczono, zgodnie z treścią art. 505¹³§ 2 k.p.c. do wyjaśnienia jego podstawy prawnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się oczywiście bezzasadna.

Uznać należy, że Sąd Rejonowy, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje jako podstawę swojego rozstrzygnięcia, albowiem nie było podstaw do jego zasadnego kwestionowania. Podzielić należy w całości także poczynione przez Sąd I instancji rozważania prawne, które okazały się prawidłowe.

Argumenty zawarte w apelacji były już podnoszone przez pozwanego w toku postępowania przed Sądem I instancji i Sąd Rejonowy szczegółowo wyjaśnił dlaczego okoliczności te są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy podziela te rozważania w całości i uważa za zbędne powtarzanie ich, skoro zostały już obszernie omówione.

Istota sprawy sprowadza się do tego, że stroną umowy najmu jako najemcy byli A. K. i S. K.. W związku z powyższym wspólnie obciążają ich opłaty związane z najmem przedmiotowego lokalu i to niezależnie od faktu zamieszkiwania w nim.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. najem sprowadza się do tego, że wynajmujący zobowiązuje się **oddać najemcy rzecz do używania** przez czas oznaczony lub nieoznaczony, **a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz**. Niewątpliwie doszło do oddania współnajemcom przedmiotu najmu do używania, zaś ich dalsze decyzje, które z najemców będzie zamieszkiwało w lokalu były bez wpływu na obowiązek wywiązywania się z nich z zapłaty czynszu i pozostałych opłat.

Zwolnienie pozwanego z obowiązku uiszczania opłat nastąpiłoby z chwilą ustania stosunku najmu. Zgodnie z § 4 pkt 1 umowy najmu z dnia 27.08.2012 r. (k.8), zastrzeżono możliwość wypowiedzenia umowy z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia na koniec miesiąca kalendarzowego poprzedzającego okres wypowiedzenia. Nadto stosownie do pkt 2 § 4 umowy, umowa mogła być również rozwiązana w każdym czasie na mocy porozumienia stron. Jak prawidłowo ustalił to Sąd Rejonowy do rozwiązania umowy z pozwanym nie doszło. Pozwany nie twierdził, że wypowiedział umowę, lecz podniósł jedynie, iż poinformował powódkę, że się wyprowadza, a to nie jest

równoznaczne z wypowiedzeniem umowy najmu czy rozwiązaniem jej za porozumieniem stron, tym bardziej że w spornym lokalu miała nadal zamieszkiwać żona i dzieci pozwanego.

Zatem pozwany i A. K. odpowiadają solidarnie za zapłatę należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z art. 366 § 1 k.p.c. solidarność dłużników polega na tym, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że **wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych**. W świetle omawianego przepisu powódka była więc uprawniona do pozwania jedynie S. K., natomiast wpłata każdej kwoty przez A. K. na poczet zadłużenia zwalnia od długu również pozwanego.

Odnośnie braku przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. K., należy wskazać, że taki wniosek dowodowy nie został zgłoszony przez żadną ze stron, a Sąd nie był zobowiązany do przeprowadzenia tego dowodu z urzędu. Zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd zaś może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Jednakże ma to miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, uzasadnionych np. niepodanością stron, która nie występowała w niniejszej sprawie. Zgłoszenie natomiast tego wniosku dowodowego na etapie postępowania apelacyjnego było spóźnione i stąd wniosek ten podlegał, na podstawie art. 381 k.p.c. oddaleniu, gdyż nie było przeszkód do powołania tego dowodu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Podnoszona zaś przez pozwanego w apelacji okoliczność braku możliwości spłaty zadłużenia mogła być ewentualnie podstawą rozłożenia przez Sąd Rejonowy zasądzonego roszczenia na raty. Wymagało to jednak powołania się na tą okoliczność w toku postępowania przed Sądem I instancji, tak aby Sąd mógł ją zbadać. Zgłoszenie tych okoliczności na etapie postępowania apelacyjnego należało także uznać z spóźnione i jako takie zostało pominięte na podstawie art. 381 k.p.c.

Wobec powyższego apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Oddalenie apelacji pozwanego skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w postaci wynagrodzenia pełnomocnika powódki (art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.). Wynagrodzenie to obliczono na podstawie § 2 ust. 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Wynagrodzenie zasądzono według stawki minimalnej, gdyż charakter sprawy ani nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniał podwyższenia tego wynagrodzenia (punkt 2 wyroku).

SSO K. Godlewski